

ביני לבינך ! / מרזוק אלחלבי

(מערכית: מאג'ד חמרה, עמר אע'באריה, תומר גרדי, מרזוק אלחלבי)

5	<p>הצבת שומר על מפתן כל כוכב וכוכב וחסמת את האופק והפקעת ממני את הצדדים ואסרת על שפתי להתהלך בחצרות ובדרכים אז פתחתי את דלתותי הסתר דרכן ימלטו המלים כקעקוע על צוואר.</p>	1	<p>ואני רואה אותך שותה את הקפה שלך כדי להתחיל את יומך במקום אליו הגעת וכדי שינעם לך זמנך והנה אני שומר את הקפה שלי כשפה כדי שהמקום ימשיך להיות שלי.</p>
6	<p>הטבע הופך בעיניך שמורה או טיול במסלול או תמונה במסדרון או תמונת הנוף תלוי על הקיר ואני בארצי מלח הארץ וצבעה, טעמה והתבלין.</p>	2	<p>הירח משקיף עליך תופעה במרומים או כוכב בשמים. ועלי הוא משקיף כחבר לאחר שהשלכת בישימון. נכנס אלי מחור האוהל כיכר לחם לארוחת הערב</p>
7	<p>אומר לי, בוא להלך בזמן השכם בבוקר. מה שעוד לא הגיע מהזמן זהו שותפות בינינו ויערות של אזמרגד. וכי אתה, אחרי חלוף החיים, מאסת בהגמוניה ואני אומר לך, שהזמן בינינו איננו אוביקטיבי בלתי נתן לחלוקה כך, ואינו ניטרלי.</p>	3	<p>אתה מקים ערים מעל אדמתי מחשיב את המקום לנדל"ן ושואף למאדים מקפיד לסדר את העניינים לפי מפות ואני מציב את הזיכרון שלי שאלה נוכחת ומבעיר לפתחך את חוכמת ההיסטוריה.</p>
		4	<p>באת אלי כשלילה שכלתה את כל הקשתות, הגורן והדקלים ספרת כי הינך נס עלי אדמות או הד של הבלתי אפשרי. והנה אני נשארתי למרות השלילה, צל לחיפה והד של פנים שחומות ואלון בגליל</p>

גיאולוגיה / ינאי ישראלי

הָאָרֶץ מְדַבֶּרֶת אֵלֵינוּ בְּגוֹפָהּ, בְּשִׁפְתַי מִי הַתְּהוֹם הַמְּחַלְחָלִים,
בְּנֵאוֹמוֹ שֶׁל שִׁיחַ נֶאֱחָז בְּגִיָּא עִם בּוֹא הַשֶּׁטְפוֹן.
הָאָרֶץ מְקוֹנֶנֶת בָּנוּ אֶת בְּנִיָּהּ, הַיְעָרוֹת הַמְּבָרָאִים,
רוּחֹת הַתְּאוּאִים הַרוֹדְפוֹת אֲדָמַת כְּבוֹשָׁה.
נִבְכָּה אוֹתָם, כְּשֶׁנֶּעֱפִיל בְּשִׁבְתוֹת אֶל הַטְּרָשִׁים,
מְגִידִים לְבִנֵינוּ עַל הַדְּבֵשׁ וְהַחֶלֶב
וּמְגַנְנִים מְקוֹצֵיו שֶׁל סֶבֶרֶס לֹא מְקַלֵּף.
רַק לְאֲרָנִים נִבּוּז, זָרִים הֵם בְּקֶרְבָּנוּ,
אִירוֹפִים הַשְּׁתֵּלְטוּ עַל כָּל מַה שֶּׁהָיָה
חֲשׂוֹף בְּנוֹף.
אָנוּ אוֹהֲבִים אֶת הַצְּמָחִים הַיְלִידִים
הַמְּצֻטְּפִים בַּחֲרֹשׁ הַנִּכְחָד, נֶאֱבָקִים אֶל אוֹר,
וְאֵת הַבְּסֻתָּנִים הַנְּטוּשִׁים הַעֲמוּסִים לְעֵיפָה -
כְּשֶׁנֶּעֱבֵר בָּהֶם נִקַּח רַק חֶפֶן, לְהִשְׁאִיר.
מְמַחִים לְמַעֲיָנוֹת לְנִטְיָפִים וְלְמְדוּרוֹת,
בְּשִׁמּוּרוֹת וּבַחֲרָבוֹת נִהְדָּף מְעֵלֵינוּ
אֶת זְמוּמָה שֶׁל הַהִיסְטוֹרִיָּה
הַרְחַק עַד שַׁחַר הַזְּמַנִּים: פְּעַם הָיָה כָּאֵן יָם
וְעַכְשָׁו מְדַבֵּר בְּצֵל הַגֶּשֶׁם.
בְּאֵהָבָה גְּדוֹלָה נִכְפַּר עַל הָאֲנֵס שֶׁהִשְׁתַּק:
מִתּוֹךְ עֲרוֹתָנוּ יִצְמַחוּ אֱלוֹנֵי תְּבוּרַת אֵיתָנִים,
בֵּין שְׂרִידֵי הַכְּפָרִים נִמְצָא מְאֻבָּנִים, וְלֹא נִבּוּז.

מתוך: ישראלי, י. (2007). מות מטע האגס. תל-אביב: הוצאת הקיבוץ המאוחד.